

lovudkastets § 43, stk. 2, foreslået, at lystfartøjer ikke skal kunne optages i fartøjsfortegnelsen. Såfremt det af toldmæssige grunde måtte anses for nødvendigt at opretholde en ordening, hvorefter lystfartøjer skal være forsynet med et dokument, der godtgør deres egenskab af lystfartøj, skal kommissionen pege på den mulighed, at sådanne beviser efter nærmere af tolddepartementet fastsatte regler kan udfærdiges af de sejlklubber, til hvilke det skønnes forsvarligt at overlade udstedelsen af de omhandlede beviser.

Kommissionen har ikke nærmere undersøgt denne mulighed, idet gennemførelsen af en sådan ordening må bero på toldmæssige overvejelser.

Derimod vil lystfartøjer over 20 tons naturligvis som hidtil være at registrere, ligesom registrering af lystfartøjer under denne størrelse fremtidig vil kunne finde sted efter begæring i medfør af reglerne i lovudkastets § 44, hvis fartøjerne er over 5 tons brutto, men den hidtil gældende særregistrering af lystfartøjer med dertil knyttet udstedelse af lystfartøjscertifikat bortfalder.

Det skal endelig bemærkes, at statsministeriet har erklæret sig villigt til — såfremt registrering af lystfartøjer bortfalder — at søge spørgsmålet om yachtflagtilladelser, der som nævnt hidtil har været sammenkædet med lystfartøjscertifikatet, løst gennem udfærdigelse af en generel bestemmelse om lystfartøjers adgang til at føre yachtflag.

Endvidere har man ved forhandling med ministeriet for offentlige arbejder opnået, at en bestemmelse i de gældende havne- og brotakster, der forudsatte, at lystfartøjerne var udstyret med lystfartøjscertifikat, fra 1. april 1955 er blevet ændret således, at dette forhold ej heller stiller sig hindrende i vejen for afskaffelsen af nævnte certifikat.

Panthaverens stilling i forhold til forsikringen.

Kommissionen har overvejet, om der i den nye skibsregistreringslov bør optages bestemmelser, der forbedrer en panthavers stilling i forhold til den for skibet tegnede forsikring.

De i kommissionen repræsenterede panthaverkredse har herunder givet udtryk for, at man i loven præceptivt burde fastslå den grundregel, at den tegnede kaskoforsikring dækker eventuelle panthaverinteresser. Forsikringsaftalelovens § 54, stk. 1, hvorefter tingsforsikring tegnet uden angivelse af nogen bestemt interesse også anses tegnet til fordel for panthavere, gælder ikke ved søforsikring, idet den er fraveget i Dansk Søforsikringskonvention af 2. april 1934. Endvidere har man på-

peget det uheldige i, at en panthaver ikke er sikret i tilfælde, hvor panthaveren ikke selv kan fordr forsikringssummen udbetalt, fordi pantsætteren har handlet irregulært, eller fordi der er indtruffet ejerskifte.

Kommissionen har overvejet muligheden af at gennemføre en lovregel, der løser de nævnte spørgsmål og endvidere lovfæster visse andre regler, der hidtil i praksis er søgt fastslået gennem panthaverdeklarationer, således f. eks. spørgsmålet om adgang for panthaveren til at fastholde forsikringen for egen regning, når denne ville ophøre, fordi der foreligger restance med præmiebetalingen, eller forsikringen ikke er blevet fornyet af rederen ved den aftalte forsikringstids udløb, og om panthaverens samtykke til udbetaling af forsikringssummen.

Kommissionen har haft lejlighed til at drøfte de foreliggende spørgsmål indgående med repræsentanter for Foreningen af Danske Søassurandører og Krigsforsikringen for danske Skibe. Fra assurandørernes side har man herunder med styrke gjort gældende, at de foreliggende spørgsmål bedst vil kunne løses gennem panthaverdeklaration, på samme måde som det hidtil i stor udstrækning er sket, og at dette forhold ikke bør gøres til genstand for lovgivning.

Hvad særlig angår spørgsmålet om dækning af panthaverens interesse i tilfælde, hvor der foreligger irregulær adfærd fra forsikringstagerens side, ville det være stridende mod et indenfor det internationale forsikringsmarked almindeligt anerkendt princip at yde forsikringsmæssig dækning for noget, der kan betegnes som „wrongful act“. Heller ikke den fra kommissionens side fremsatte tanke om at lade forsikringen dække panthaveren ved ejerskift, er efter assurandørernes opfattelse gennemførlig idet man ved forsikring af et skib ikke alene tager hensyn til skibets tilstand, type og lignende, men også i høj grad til rederiets soliditet og almindelige renommé. Ved skibets salg til udlandet ville en sådan regel ej heller kunne få praktisk betydning.

Løvrigt har man fremhævet, at man ikke i dansk forsikringspraksis kan indtage et særstandpunkt, da reassurance i udlandet er almindelig i dansk søforsikring.

Kommissionen er under hensyn til de fra assurandørernes side fremførte synspunkter, hvortil rederrepræsentanterne i kommissionen har givet fuld tilslutning, af den opfattelse, at de her omhandlede spørgsmål må søges løst ved direkte forhandling mellem bankerne og andre panthaverinteresser og søassurandørerne. Der vil herunder kunne blive tale om at søge de hidtil benyttede panthaverdeklarationer, der er af et noget varierende